

רע"פ 8593/18 - יגאל אברהם נגד עיריית רעננה

בבית המשפט העליון

רע"פ 8593/18

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: יגאל אברהם

נגד

המשיבה: עיריית רעננה

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי
מרכז-לוד בעפ"א 62428-07-18 מיום 6.11.2018
שניתן על ידי כב' השופט העמית אברהם יעקב

בשם המבקש: עו"ד איתי זיני
בשם המשיבה: עו"ד יאיר חמודות

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז (כב' השופט העמית א' יעקב) בעפ"א 62428-07-18 מיום 6.11.2018 בגדרו נדחה ערעור המבקש על החלטתו של בית משפט לעניינים מקומיים בכפר סבא (כב' השופט ד' קלייטמן) בח"נ 59581-06-17 מיום 14.6.2018.

1. ביום 3.5.2016 נרשם דו"ח חניה עבור רכב הרשום בבעלות אחיו של המבקש (להלן: נצח). נצח הגיש בקשה להישפט. לטענתו, לבקשה צורף תצהירו של המבקש, בו הוא מצהיר שנהג ברכב ומבקש להסב את הדו"ח לשמו. לטענת המשיבה, תצהיר כאמור לא צורף לעותק הבקשה להישפט שנשלחה למשרדיה. נצח לא התייצב לדיון שנקבע אף שהוזמן כדיון, ומשכך הורשע והוטל עליו כפל קנס בסך 1,000 ש"ח. בהמשך לכך, הגיש נצח בקשה לביטול פסק הדין. הבקשה נקבעה לדיון, שמועדו נדחה בהמשך פעמיים לבקשתו של נצח.

2. ביום 14.6.2018 התקיים הדיון בבקשה לביטול פסק הדין במהלכו התייצבו נצח, המבקש ובא כוחם. במעמד הדיון הודה המבקש "אני נהגתי ברכב. אני אשלם את הקנס". בהמשך לכך, טען בא כוח המבקש להתיישנות

העבירה ככל שהיא נוגעת למבקש, מכיוון שחלפו שנתיים ממועד רישום דו"ח החניה. בית המשפט לעניינים מקומיים הורה על ביטול פסק הדין ועל הסבת כתב האישום למבקש, אך דחה את טענת ההתיישנות. נקבע, כי אין מדובר בכתב אישום חדש, וכי אף אם הבקשה להסבה הוגשה עוד בשלב מוקדם, זו לא הועלתה שוב במסגרת הבקשה לביטול פסק הדין. עוד נקבע כי אי ביצוע ההסבה לא נבע מרשלנות כלשהי של המשיבה. משכך, ומאחר שנצח הוא שביקש את ההסבה והמבקש מודה בביצוע העבירה, על המבקש לשלם את הקנס, בסך 500 ש"ח.

3. ערעורו של המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה. נקבע, כי אמנם סעיף 225א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החוק) קובע כי בעבירות כגון דא ניתן להגיש כתב אישום כל עוד לא עברו שנתיים מיום ביצוע העבירה, אך בענייננו פרק הזמן חלף באשמתו של נצח, שלא התייצב לדיון בעקבותיו ניתן פסק הדין והגיש שתי בקשות לדחיית מועד הדיון בבקשה לביטול פסק הדין. כמו כן, ציין בית המשפט המחוזי כי לא נסתרה חזקת התקינות המנהלית ועל כן קיבל את טענת המשיבה כי עניין הסבת הדו"ח נודע לה לראשונה בדיון שהתקיים ביום 14.6.2018. בנסיבות אלה, לא נמצאה עילה להתערבות בפסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים.

4. בבקשה שלפני טוען המבקש כי בעניינו עולה השאלה האם ניתן להגיש כתב אישום ולהרשיע נאשם בעבירת קנס שהיא עבירת תעבורה גם בחלוף תקופת הזמן הקבועה בסעיף 225א לחוק. לשיטתו, זוהי שאלה משפטית עקרונית בעלת חשיבות ציבורית. המבקש טוען כי מאחר שסעיף 225א אינו מונה כל סייג או חריג, לא ניתן להרשיעו בעבירה ויש להורות על זיכוי. המבקש מוסיף וטוען כי תצהירו, בו הוא מבקש להסב את הדו"ח, צורף לבקשה להישפט שהגיש נצח ולכן היה על המשיבה לפעול לקבלת התצהיר ולהסבת הדו"ח. משכך, לשיטתו, העיכוב בשלו חלפה תקופת ההתיישנות נגרם בשל מחדלי המשיבה.

5. המשיבה טוענת כי עניינה של הבקשה בנסיבות המיוחדות ויוצאות הדופן של המקרה ומשכך אינה מצדיקה דיון ב"גלגול שלישי". לשיטתה, המבקש ואחיו, נצח, פעלו שלא בתום לב והביאו לדחיית הדיון עד לחלוף שנתיים ממועד רישום הדו"ח. המשיבה טוענת כי במצבים מסוג זה, כאשר לא נגרם עיוות דין והמדינה פעלה כראוי אין מקום למתן רשות ערעור.

6. לאחר שניתנה הרשות הגיש המבקש תשובה לתגובת המשיבה, בה טען כי לא פעל בחוסר תום לב וכי נימוק זה כלל לא הועלה בבית המשפט המחוזי.

7. דין הבקשה להידחות. רשות לערעור שני ניתנת במשורה ובמקרים חריגים, בהם מעוררת הבקשה סוגיה עקרונית, בעלת חשיבות כללית – משפטית או ציבורית, או כאשר מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או עיוות דין. עניינו של המבקש נסב על נסיבות המקרה הפרטניות מהן עולה כי אין כל בסיס לעיוות דינו, ואינו מעלה שאלה המצדיקה בירור ב"גלגול שלישי" בעת הזו. ארחיב.

8. דרך המלך במקרה הפשוט שלפנינו, בו מבקש נאשם להסב דו"ח שקיבל לאחר, אשר נהג ברכב ומבקש לשלם את הקנס, היא להגיש לתובע בקשה לביטול הקנס ולהסבת הדו"ח בהתאם לסעיף 229א(1) לחוק (ראו, למשל, רע"פ 1446/14 ריאד נ' מדינת ישראל, בפסקה 8 (26.3.2014)). במקרה כזה, אין כל צורך בהגשת בקשה להישפט ולקביעת דיון כפי שנעשה בענייננו. לו היו פועלים כך המבקש ואחיו כל התסבוכת המתוארת לעיל הייתה נמנעת וזמן שיפוטי יקר היה נחסך. חרף זאת, בחר נצח להגיש בקשה להישפט, בה לא צוינה כלל הטענה כי אחר נהג ברכב

(אלא רק בתצהיר אשר יש מחלוקת אם צורף אליה). לא זו אף זו, לאחר שנצח לא התייצב לדיון שנקבע בעניינו, גם במסגרת הבקשה לביטול פסק הדין לא צוינה טענת ההסבה. בהמשך לכך, בית המשפט לעניינים מקומיים שב ונענה לבקשותיו של נצח לדחיית הדיון בעניינו, עד לחלוף תקופת ההתיישנות.

עינינו הרואות, כי כלל הטיפול בדו"ח החניה התמשך והתארך בהתאם לרצונו של נצח, כאשר פעם אחר פעם נענית מערכת המשפט לבקשותיו, וזאת כאשר אין בפיו ולו טענה אחת בשלה נדרש בירור משפטי. כפי שציין בית המשפט המחוזי, לא נפל כל דופי בהתנהלות המשיבה, וכלל לא מקובלת עלי הטענה כי המשיבה היא שגרמה להתמשכות ההליכים, מקום בו לא נצח ולא המבקש ביקשו באופן מפורש להסב את הדו"ח. בנסיבות אלו, כאשר התמשכות ההליכים רובצת רובה ככולה על כתפיהם של המבקש ואחיו, שהיו מודעים למצב הדברים מהרגע הראשון, ולאחר שהמבקש הודה שנהג ברכב והצהיר בפני בית המשפט כי ישלם את הקנס, העלאת טענת ההתיישנות גובלת בשימוש לרעה בהליכי משפט ובדין נדחתה על ידי הערכאות דלמטה.

הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ג' בניסן התשע"ט (8.4.2019).

ש ו פ ט